

Sygn. akt V CK 79/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z powództwa Zespołu Opieki Zdrowotnej w N.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia Oddziałowi Wojewódzkiemu w O. o zapłatę, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 11 sierpnia 2005 r., kasacji strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 listopada 2004 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala kasację, nie obciążając strony powodowej kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez stronę pozwaną.

Uzasadnienie

Zespół Opieki Zdrowotnej w N. – w pozwie skierowanym przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia, Oddział Wojewódzki w O. – wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 8 347 059 zł, twierdząc, że kwotę taką wypłacił swoim pracownikom w latach 2001 – 2002 i w pierwszym półroczu roku 2003 z tytułu podwyżki wynagrodzeń wynikającej z art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie

kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2 ze zm. – dalej: „u.n.s.k.p.p.w.”).

Wyrokiem z dnia 28 maja 2004 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił powództwo, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia i wnioski.

Ustawą z dnia 22 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45) dodano do powołanej ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. artykuł 4a, zgodnie z którym pracownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej przysługiwał od dnia 1 stycznia 2001 r. przyrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia nie niższy niż 203 zł. Dotyczyło to zakładów, które miały status przedsiębiorców, tzn. zatrudniały powyżej 50 osób. Nie mogąc uchylić się od tego obowiązku, powód wypłacił swoim pracownikom z tytułu podwyżki wynagrodzeń: w 2001 r. kwotę 2 745 691 zł, w 2002 r. – 3 608 017 zł, a w pierwszym półroczu 2003 r. – 1 993 351 zł, po czym pismem z 16 maja 2003 r. zwrócił się do pozwanego o przyznanie mu kwoty 8 347 059 zł na pokrycie poniesionych wydatków.

Brak podstaw prawnych – stwierdził Sąd Okręgowy – by obciążać odpowiedzialnością za dokonane wypłaty kasy chorych, a obecnie Narodowy Fundusz Zdrowia, który stał się podmiotem wszelkich praw i obowiązków tychże kas. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 grudnia 2002 r., K. 43/01, stwierdził, że dokonana nowelizacja uchybia zasadom przyzwoitej legislacji, gdyż wskazano cel regulacji (*podwyżka wynagrodzeń*), lecz pominięto środki konieczne do jego realizacji, nie wskazano źródła finansowania podwyżek i nie określono podmiotu zobowiązanego, co czyni zobowiązanym system finansów publicznych. Uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie może być jednak – podkreślił Sąd Okręgowy – podstawą roszczenia, z uzasadnienia tego wyroku nie można zresztą wyprowadzić wniosku, że podmiotem odpowiedzialnym za finanse publiczne jest Narodowy Fundusz Zdrowia, jako następcą kas chorych. Kasy chorych – jak wynikało z ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 ze zm. – dalej: „u.p.u.z.”) – były instytucjami ubezpieczenia zdrowotnego i realizowały zadania w tym zakresie, lecz żaden przepis ustawy nie wskazywał na ich odpowiedzialność z tytułu wypłaty podwyższonych wynagrodzeń. Obecnie nie wskazują na to żadne przepisy dotyczące Narodowego Funduszu Zdrowia, który – tak jak poprzednio kasy chorych – nie jest organem władzy publicznej zobowiązanym do podjęcia działań umożliwiających

przepływ środków finansowych do zakładów opieki zdrowotnej mających realizować wspomniany przyrost wynagrodzeń.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powoda, wyrokiem z dnia 10 listopada 2004 r. oddalił apelację. Sąd ten zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i uznał je za własne, a gdy chodzi o ocenę jurydyczną przeprowadził następującą argumentację.

Uchwalając obowiązek dokonania podwyżki wynagrodzeń, Sejm nie stworzył odpowiedniego „instrumentarium” w celu zabezpieczenia środków na podwyżki wynagrodzeń i przekazywania tych środków zakładom opieki zdrowotnej. Rozważając możliwe podstawy prawne odpowiedzialności strony pozwanej należałoby wziąć pod uwagę reżim odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej. Umowy łączące strony nie obejmowały świadczeń pozwalających na wykonanie obowiązku wynikającego z art. 4a u.n.s.k.p.p.w. Co się zaś tyczy odpowiedzialności deliktowej, to nie sposób wiązać jej z działalnością kas chorych czy Narodowego Funduszu Zdrowia, wchodzi tu bowiem w grę czyn niedozwolony, polegający na tzw. bezprawiu legislacyjnym w postaci zaniechania legislacyjnego. To zaś wskazuje na potrzebę upatrywania jako właściwego podmiotu Skarbu Państwa, a nie kas chorych czy Narodowego Funduszu Zdrowia. Powoływany przepis art. 4a u.n.s.k.p.p.w. nie może stanowić samodzielnej podstawy uwzględnienia powództwa. Podstawy takiej nie stanowi również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01, którego moc wiążąca ogranicza się do stwierdzenia zgodności i niesprzeczności wspomnianego art. 4a u.n.s.k.p.p.w. z Konstytucją.

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego powód – powołując się na obydwie podstawy z art. 393¹ k.p.c. – wnosił o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W ramach pierwszej podstawy kasacyjnej wskazał na naruszenie przepisów: art. 4, art. 53 i art. 72 u.p.u.z. oraz art. 36, art. 37, art. 198 i art. 202 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. Nr 45, poz. 391 ze zm. – dalej: „u.p.u.N.F.Z.”) przez przyjęcie, że Narodowy Fundusz Zdrowia – tak jak poprzednio kasy chorych – nie ma legitymacji materialnej w zakresie roszczeń objętych pozwem, art. 4a u.n.s.k.p.p.w. w związku z art. 357¹ i art. 354 § 1 k.c. oraz art. 68 ust. 2 Konstytucji przez przyjęcie, że nie mogą one stanowić podstawy prawnej roszczenia, i wreszcie art. 190 ust. 1 Konstytucji przez niezastosowanie przy orzekaniu stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w wyroku z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01. Natomiast w

ramach drugiej postawił zarzut obrazy art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 190 ust. 1 Konstytucji przez zaniechanie zawieszenia postępowania do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny wniosku Federacji Związków Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej o dokonanie wykładni wyroku z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01, w kwestii wskazania segmentu finansów publicznych, który jest współodpowiedzialny za wykonanie art. 4a u.n.s.k.p.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba zaznaczyć, że – ze względu na regulację zawartą w art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) – do rozpoznania złożonej kasacji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 lutego 2005 r. i w takim brzmieniu będą one powoływane w uzasadnieniu.

Przystępując do rozważenia podstawy kasacyjnej z art. 393¹ pkt 2 k.p.c., w ramach której skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 190 ust. 1 Konstytucji, trzeba stwierdzić, że podstawa ta nie została wykazana. Okoliczność, że Federacja Związków Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej Rzeczypospolitej Polskiej, będąca jednym z uczestników postępowania zakończonego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01 OTK-A 2002, nr 7, poz. 96), wystąpiła z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o rozstrzygnięcie wątpliwości co do treści tego wyroku, nie stanowiła obligatoryjnej podstawy zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie. Rozstrzygnięcie sprawy przed rozpoznaniem wniosku o wykładnię nie było też równoznaczne – wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego – z naruszeniem art. 190 ust. 1 Konstytucji, ustanawiającego powszechnie obowiązującą moc orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego. Trzeba dodać, że, już po wydaniu zaskarżonego wyroku, postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2005 r., K 43/01 (OTK-A 2005, nr 4, poz. 43), Trybunał Konstytucyjny odmówił wyjaśnienia treści wyroku z 18 grudnia 2002 r., K 43/01, w określonej przez wnioskodawcę kwestii, stwierdzając, że wskazanie podmiotów systemu finansów publicznych ponoszących współodpowiedzialność za wykonanie art. 4a u.n.s.k.p.p.w. wykracza poza zakres wyjaśnienia wątpliwości co do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.). W uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że pojęcie systemu finansów publicznych, którym posłużył się w sentencji wyroku z 18 grudnia

2002 r., nie jest pojęciem znaczeniowo tożsamym z pojęciem sektora finansów publicznych zdefiniowanym w ustawie z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, lecz zostało ukształtowane na gruncie treści art. 68 Konstytucji tworzącego obowiązek władzy publicznej zapewnienia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych. Stwierdzając współodpowiedzialność systemu finansów publicznych za następstwa omawianego wyroku, Trybunał Konstytucyjny odnosił tę współodpowiedzialność jedynie do konstytucyjnych obowiązków władzy publicznej w zakresie ochrony zdrowia, a nie do form organizacyjnych, w których działa system finansowania publicznej służby zdrowia, ani do kryteriów ustalania stopnia odpowiedzialności za te zobowiązania. Kwestie podniesione przez wnioskodawcę – stwierdził dalej Trybunał Konstytucyjny – podlegają rozstrzygnięciu na gruncie obowiązującego ustawodawstwa przez sądy powszechne.

Zasadność podstawy kasacyjnej podlega wprawdzie ocenie z uwzględnieniem stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy przed sądem drugiej instancji, niemniej późniejsze rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny wniosku o wykładnię wyroku dodatkowo potwierdziło nietrafność wywodów skarżącego przytoczonych dla wykazania podstawy z art. 393¹ pkt 2 k.p.c.

Kwestionując prawidłowość rozstrzygnięcia podjętego zaskarżonym wyrokiem, skarżący podniósł, że – wbrew odmiennej ocenie Sądu Apelacyjnego – roszczenie o zwrot środków wypłaconych na realizację obowiązku wynikającego z art. 4a u.n.s.k.p.p.w. należy wywieść z przepisów wskazanych przez niego w kasacji. Powołał się przy tym na przepisy art. 4, art. 53 i art. 72 u.p.u.z., art. 36, art. 37, art. 198 i art. 202 u.p.u. NFZ, art. 4a. u.n.s.k.p.p.w. w związku z art. 357¹ k.c., art. 354 § 1 k.c. i art. 68 ust. 2 Konstytucji i wreszcie art. 190 ust. 1 Konstytucji. Analizę wskazanych przepisów trzeba rozpocząć od regulacji zawartych w ustawie z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, („u.p.u.z.”), która utraciła moc z dniem 1 kwietnia 2003 r. zob. art. 222 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia). Artykuł 4 tej ustawy w brzmieniu nadanym mu z dniem 27 września 2001 r. określał status prawny kas chorych, sytuując je jako instytucje ubezpieczenia zdrowotnego powołane do gromadzenia środków finansowych w celu zapewnienia ubezpieczonym świadczeń zdrowotnych, zarządzania tymi środkami oraz zawierania umów ze świadczeniodawcami zapewniających udzielanie ubezpieczonym świadczeń zdrowotnych odpowiadających aktualnej wiedzy i praktyce medycznej w ramach środków finansowych posiadanych przez kasę. Artykuł

53 w brzmieniu nadanym mu z dniem 27 września 2001 r. określał bliżej sposób zawierania przez kasy chorych umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych oraz wymagania, jakim powinny czynić zadość wspomniane umowy, a ponadto zastrzegając, że przy zawieraniu umów kasa jest obowiązana do przestrzegania zasady zrównoważenia kosztów z przychodami oraz zasady, że suma kwot zobowiązań kasy chorych wobec świadczeniodawców ze wszystkich zawartych umów musi się mieścić w planie finansowym kasy chorych. Artykuł 72 w brzmieniu nadanym mu z dniem 27 stycznia 2001 r. wskazywał z kolei zakres działania kas chorych, zaliczając doń wszelkie czynności z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego. Po uchyleniu powoływanej ustawy obowiązywały regulacje wynikające z wskazanych przez skarżącego przepisów art. 36, art. 37, art. 198 i art. 202 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia („u.p.u.NFZ”), która z kolei utraciła moc wobec wejścia w życie z dniem 1 października 2004 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135). Artykuł 36 określał status prawny Narodowego Funduszu Zdrowia, sytuując go jako państwową jednostkę organizacyjną działającą na podstawie statutu nadanego przez Prezesa Rady Ministrów. Artykuł 37 określał obowiązki Funduszu w zakresie zarządzania środkami na zabezpieczenie świadczeń zdrowotnych i refundację leków. Przepisy art. 198 i art. 202 regulowały natomiast kwestie związane z następstwem prawnym Narodowego Funduszu Zdrowia po zlikwidowanych kasach chorych. Analiza regulacji wynikających z wymienionych przepisów zmieniających się kolejno ustaw nie daje podstaw do stwierdzenia, że mogą one stanowić samodzielną podstawę roszczenia o zwrot wydatków poniesionych przez zakład opieki zdrowotnej na realizację obowiązku wynikającego z art. 4a u.n.s.k.p.p.w. Podstawy takiej nie stanowi również art. 68 ust. 2 Konstytucji, stanowiący, że obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, tym bardziej że sądy stosują Konstytucję za pośrednictwem ustawodawstwa zwykłego.

Oddalając apelację Sąd Apelacyjny nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 357¹ k.c. Przepis ten – w razie spełnienia określonych w nim przesłanek – stwarza możliwość oznaczenia przez sąd na nowo sposobu wykonania zobowiązania, odmiennego oznaczenia wysokości świadczenia lub orzeczenia o rozwiązaniu umowy. Oznaczenie na nowo sposobu wykonania zobowiązania czy wysokości świadczenia, podobnie jak orzeczenie o rozwiązaniu umowy, prowadzi do przekształcenia treści zobowiązania,

dlatego w każdym wypadku orzeczenie sądu ma charakter konstytutywny. Stosowanie przepisu art. 357¹ k.c. do zobowiązania wynikającego z umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych nie jest wprawdzie wyłączone, lecz w przedmiocie uregulowanym w tym przepisie sąd może orzekać tylko na żądanie strony, skarżący natomiast nie wystąpił z żądaniem modyfikacji umowy; domagał się jedynie zasądzenia kwoty dochodzonej pozwem (zob. art. 321 § 1 k.p.c.). Z tej już tylko przyczyny podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 357¹ k.c. nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Nie można również podzielać poglądu skarżącego, według którego źródłem roszczenia o zwrot wydatków poniesionych na realizację obowiązku wynikającego z art. 4a u.n.s.k.p.p.w. może być przepis art. 354 § 1 k.c., stanowiący, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Przytoczony przepis ma charakter klauzuli generalnej określającej kryteria należytego wykonania zobowiązania, które mają znaczenie dla oceny, czy zachodzą przesłanki odpowiedzialności *ex contractu*. Przepis ten nie jest jednak podstawą modyfikacji treści zobowiązania ze względu na zmianę okoliczności. Skarżący natomiast, podnosząc zarzut naruszenia art. 357¹ k.c., powoływał się na zmianę stosunków zaistniałą po zawarciu umowy.

Spośród zarzutów podniesionych przez skarżącego do rozważenia pozostała jedynie kwestia, czy samodzielłą podstawę roszczenia objętego pozwem może stanowić przepis art. 4a u.n.s.k.p.p.w. Powołany przepis, dodany z dniem 1 stycznia 2001 r. przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45), stanowił, że pracownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej przysługuje od dnia 1 stycznia 2001 r. przyrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, nie niższy niż 203 zł miesięcznie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy łącznie ze skutkami wzrostu wszystkich składników wynagrodzenia, z zastrzeżeniem ust. 2 (ust. 1). W uchwale z dnia 10 stycznia 2002 r., III ZP 32/01, Sąd Najwyższy wskazał, że art. 4a u.n.s.k.p.p.w. stanowi podstawę indywidualnych roszczeń pracowników zatrudnionych w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej o podwyższenie w latach 2001 i 2002 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę o kwotę nie niższą niż 203 zł w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy (OSNAPiUS 2002, nr 10, poz. 229). W tej sytuacji zakłady opieki zdrowotnej nie mogły uchylać się od wypełnienia obowiązku podwyższenia wynagrodzenia, wynikającego z

omawianego przepisu. Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 4a u.n.s.k.p.p.w. rozumiany jako tworzący współodpowiedzialność systemu finansów publicznych za jego wykonanie jest zgodny z art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji i nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Mając na uwadze tak rozumiany przepis art. 4a u.n.s.k.p.p.w. oraz brak odrębnej regulacji ustawowej określającej sposób finansowania przewidzianych w nim podwyżek wynagrodzeń, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 marca 2005 r., (III CK 405/04 niepubl.), stanął na stanowisku, że w przepisie tym należy dostrzec podstawę prawną dla roszczeń samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej wobec kas chorych, a następnie – Narodowego Funduszu Zdrowia – o pokrycie wydatków poniesionych na podwyżki wynagrodzeń pracowników w zakresie, w jakim w danych okolicznościach nie można było wymagać ich sfinansowania z własnych środków tych zakładów. Podkreślił przy tym, że kasy chorych, a następnie Narodowy Fundusz Zdrowia są właściwymi podmiotami systemu finansów publicznych współodpowiedzialnymi za wykonanie obowiązku wynikającego w powołanego art. 4a.

Skład orzekający Sądu Najwyższego nie podziela jednak stanowiska wyrażonego w powołanym orzeczeniu. Najogólniej rzecz ujmując, w nauce prawa przyjmuje się, że roszczenie to możliwość domagania się od określonej osoby określonego zachowania. Ustawodawca, jeżeli chce przyznać roszczenie osobie uprawnionej, z reguły wyraźnie postanawia w uchwalanym przepisie o przysługiwaniu roszczenia. Zdarzają się również wypadki, w których tylko z istoty przyjętego unormowania wynika, że konsekwencją określonego obowiązku nałożonego na jedną stronę jest roszczenie drugiej, gdyż w przeciwnym razie równorzędność stosunków cywilnoprawnych byłaby podważona. Treść przepisu musi jednak zawsze stwarzać dostateczną podstawę do wnioskowania o przysługiwaniu roszczenia, w tym także o tym, przeciwko komu ma być ono skierowane. Przepis art. 4a u.n.s.k.p.p.w., nawet po uwzględnieniu, że powinien być rozumiany jako tworzący współodpowiedzialność systemu finansów publicznych za jego wykonanie, nie pozwala na jednoznaczne określenie podmiotu, który powinien być adresatem ewentualnego roszczenia. Odwołanie się przez Trybunał Konstytucyjny do systemu finansów publicznych mogłoby skłaniać do poszukiwania znaczenia tego pojęcia w przepisach ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 ze zm.). W ustawie tej zdefiniowane zostało jednak pojęcie sektora finansów publicznych, a nie pojęcie systemu finansów publicznych. Nie są to – rzecz jasna – pojęcia tożsame, na co zwrócił zresztą uwagę

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 kwietnia 2005 r., K 43/01 (OTK-A 2005, nr 4, poz. 43), dodając, że pojęcie systemu finansów publicznych jest ukształtowane na gruncie treści art. 68 Konstytucji tworzącego obowiązek władzy publicznej zapewnienia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych. W tej sytuacji uzasadniona jest ocena, że określenie w treści art. 4a u.n.s.k.p.p.w. *(po wskazaniu jego rozumienia przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 grudnia 2002 r., K 43/01)* podmiotów współodpowiedzialnych za wykonanie wynikającego z tego przepisu obowiązku nie jest na tyle dokładne, by mógł być on uznany za samodzielną podstawę roszczenia samodzielnych zakładów opieki zdrowotnej o zwrot wydatków poniesionych na podwyższenie wynagrodzeń. Oznacza to, że podstawy takiego roszczenia trzeba poszukiwać w przepisach prawa cywilnego.

Z przytoczonych wyżej powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² k.p.c. oddalił kasację, jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw, postanawiając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 393¹⁹ k.p.c.